

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน



เรื่อง...นางฟ้าของแม่...

นางสาวชญาดา วงศ์กิตติธรรม รหัส 001434 หอผู้ป่วยพิเศษศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ 9/2

การเกิดการตายเป็นเรื่องธรรมดาของโลก แต่วันหนึ่งคุณพบเหตุการณ์เช่นนั้น อย่างกะทันหันย่อมเศร้าโศกมาก ดิฉันก็เช่นเดียวกัน แม่ดิฉันเสียชีวิตในระยะเวลาสั้นๆ ขณะนอนรักษาตัวในโรงพยาบาลเพียง 11 วันเท่านั้น แม่ยังพูดคุยได้ทำกิจกรรมบางอย่างได้เช่นลุกเดิน ออกกำลังกาย แม่ยังสามารถบ่นลูกได้ว่าบังคับแม่มาโรงพยาบาลว่า “ลูกๆ ทำอย่างนี้ได้ยังไง ก็ว่าบังคับใจแม่ แม่อยากนอนที่บ้านมากกว่าการนอนอยู่โรงพยาบาล”

การนอนในโรงพยาบาลของแม่ คือเย็นวันศุกร์ดิฉันกลับมาจากการทำงานดิฉันเห็นตาขาวแม่เป็นสีเหลืองถามน้องสาวว่าอุจจาระแม่สีดไหม น้องตอบว่าสีดมาหลายวันแล้ว ดิฉันก็คิดว่าแม่ป่วยเป็นนิ่วในถุงน้ำดีเพราะแม่เคยนัดผ่าตัดนิ่วในถุงน้ำดี แต่ไม่มีห้องรอห้องตั้งแต่เช้าถึงเย็น แม่ล้มเลิกการผ่าตัดครั้งนั้นเพราะนัดแม่มาแต่เช้าแต่ไม่มีห้องแม่ถือว่าผิดสัญญากับแม่ แม่รักษาค่าพูดมาก นอกจากนั้นแม่พูดเสมอว่าจะนอนตายที่บ้าน ดังนั้นการจะมานอนในโรงพยาบาลครั้งนี้ ดิฉันต้องเจรจาต่อรองกันก่อน 1 วัน แม่จึงยอมมานอนรักษาในโรงพยาบาล ช่วงที่นอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล แม่พูดคุยกับลูกๆ ดูโทรทัศน์ กินข้าวพร้อมกับลูกๆ ทุกคนคิดว่าถ้าผ่าตัดเสร็จแล้วคงกลับบ้านเหมือนเคย แต่ครั้งนี้อาการของแม่ไม่ปกติ คุณหมอเจ้าของไข้ให้ปรึกษาหมอชำนาญโรคทางเดินอาหาร หมอแจ้งว่าภายในท้องน่าจะมีอาการผิดปกติ จำเป็นต้องตรวจอย่างละเอียดเพื่อวินิจฉัยอาการของโรค ดังนั้นแม่ต้องถูกเจาะเลือดหลายครั้ง คุณเป็นเรื่องราวธรรมดาสำหรับหมอพยาบาลแต่มันไม่ธรรมดาของแม่เลยสักนิดเดียว การเจาะเลือดมันไม่ถนัดเลย แต่แม่ก็ยอมให้โรงพยาบาลที่ดิฉันสอนเทคนิคการเจาะเลือดให้ เราคือดิฉันและน้องพยาบาลร่วมกันเจาะเลือดแม่หลายครั้ง แม่ยอมให้โรงพยาบาลใหม่ที่มีประสิทธิภาพการทำงานเพียง 1 ปีเท่านั้น มันต้องมีอะไรพิเศษเกี่ยวกับน้องพยาบาลอย่างแน่นนอนที่ทำให้แม่ไว้วางใจให้เจาะเลือด เพราะน้องมีนิสัยร่าเริง พูดจาด้วยน้ำเสียงไพเราะ น้องพยาบาลจะบอกเหตุผลก่อนว่าจะทำอะไรกับแม่ทุกครั้ง และมีลูกสาวแม่ช่วยเจาะเลือดอยู่ข้างๆ เวลาเจาะเลือดจากปลายนิ้วเพื่อตรวจน้ำตาลน้องจะเลือกบริเวณเจาะทำตามขั้นตอนถูกเทคนิคทุกขั้นตอน ไร้คะ ดิฉันเฝ้าดูห่างๆ แต่สังเกตอย่างใกล้ชิด น้องพยาบาลทำถูกต้องตามคู่มือทุกขั้นตอน น้องสาวจะชมน้องพยาบาลคนนี้เสมอว่าพูดจาไพเราะ ทำหัตถการกับแม่อย่างนิ่มนวล ไม่เร่งรีบ พูดเสมอว่าจะทำอะไร แล้วในช่วงเช้าวันหนึ่งแม่กินอาหารยังไม่เสร็จเลยแม่ก็พับหลังคาโต๊ะกินข้าว น้องสาวบอกน้องพยาบาลเข้าช่วยอุ้มแม่สองคนกับน้องสาว เมื่อเอาแม่ขึ้นเตียงได้สำเร็จดิฉันก็เดินเข้ามาพอดิ เพราะช่วงนั้นเป็นช่วงพักของดิฉันพอดี เราสามคนช่วยจัดทำให้แม่ แม่ดูหลับลึกเรียกลืมตาคุยได้ หลังเหตุการณ์นั้นน้องสาวจะเรียกน้องพยาบาลว่านางฟ้าของแม่ เพราะเวลาแม่ต้องการความช่วยเหลือเมื่อไรนางฟ้าของแม่ก็จะเข้ามาหาพอดิ และเวลาที่นางฟ้าของแม่ขึ้นมาทำงานอาการของแม่ก็จะดูดีไม่แยเหมือนคนอื่น เหตุการณ์ก็เกิดขึ้นอีกครั้งในวันต่อมา คุณหมอเข้ามาพอดิ คุณหมอบอกเป็นอาการช็อคหมดสติที่วัดสัญญาณชีพตัวอ่อน ความดันโลหิตต่ำ คุณหมอให้น้ำเกลือและเริ่มยาฆ่าเชื้อ และบอกจำเป็นต้องเร่งให้ตรวจ CT ท้องทั้งหมด แต่ต้นแล้วจำเป็นต้องคุยให้แม่ยินยอมเพื่อวินิจฉัยอาการแม่จะยอมรักษาไหมแต่อาการที่อาจจะเกิดขึ้นคือไตวายเฉียบพลัน แม่ตอบว่ายินยอมให้ทำ แต่ถ้าผลตรวจออกมาแย่มากขอไม่ทำ ไม่ต้องทำการช่วยชีวิต เราทุกคนรู้สึกแย่มากเพราะเราเพิ่งจะสูญเสียพ่อไปไม่นานจากการป่วยเป็นโรคมะเร็งเมื่อ 5 เดือน 1 วันก่อนแม่จะมานอนโรงพยาบาล แต่เมื่อแม่ต้องการเช่นนี้ทุกคนยอมตามใจแม่ ขอเพียงแม่ไม่เจ็บและทรมานก็พอแล้ว ผลตรวจพบว่า แม่เป็นมะเร็งท่อน้ำดีที่มีการกระจายไปตับ ไตวายเฉียบพลันตามที่คาดไว้ ช่วงนี้แม่ยังมีสติพูดคุยได้แต่ปวดท้องมาก หมอแนะนำวิธีการใส่ท่อลดความดันน้ำดี ให้แม่ตัดสินใจเอง แม่บอกว่าตาที่ไหนก็ได้แล้วเพราะแม่ปวดท้องมาก คุณหมอเจ้าของไข้ปรึกษาแพทย์ประจำประคองให้มาดูแลแม่ คุณหมอส่งให้ยาแก้ปวดทางหลอดเลือดและยาฉีดแก้ปวดเป็นครั้งคราว การให้ยาร่วมกับอาการโรคแม่นอนหลับมากขึ้น ในที่สุดแม่จะคุยกับบางคนเท่านั้นการให้ยาแก้ปวดนางฟ้าของแม่จะถามตลอดว่าต้องการยาไหมทุกครั้ง แต่พยาบาลบางคนถามเราว่ารู้ได้อย่างไรว่าแม่ต้องการยาเพิ่มเราตอบว่ารู้ได้จากสีหน้าของแม่บางครั้งก็เอามือคลำท้องถ้าแม่ไม่ปวดแม่ก็จะนอนหลับแม่ก็จะช่วยตะแคงตัวให้ ประโยคคำถามดังกล่าวทำให้เรารู้สึกว่าพยาบาลคนนั้นไม่เข้าใจเราแต่นางฟ้าของแม่ไม่เคยทำให้เรารู้สึกว่าไม่เชื่อเรา จะฉีดยาแก้ปวดเพิ่มให้เสมอ ระยะเวลาแม่ไม่ตื่นมาคุย นอนหลับตลอดแม่ดูอ่อนแอและเปลี้ยมากมีแค่ขยับกะพริบตาเท่านั้น เช้าวันอาทิตย์ต่อมาอาจารย์หมอเจ้าของไข้มาเยี่ยมแม่ ซึ่งลูกๆ ก็มาเยี่ยมแม่แต่ต้องตรวจ ATK ก่อน เพื่อจะได้พบแม่ คุณหมอของแม่เดินเข้ามาที่เตียงแม่ ดิฉันบอกแม่ว่าอาจารย์หมอมายาเยี่ยม แม่มีแรงยกศรีษะลืมตาและยิ้มกล่าวกับหมอมว่า “ขอบคุณนะหมอ” ไม่น่าเชื่อเลยว่าแม่จะตื่นมาขอบคุณหมอ เราสองคนได้แต่น้ำตาขีมน้องสาวคนเล็กยืนร้องไห้หลังอาจารย์หมอไปแล้วนั้นแม่ไม่ตื่นขึ้นมาคุยอีกเลย แม่นอนหลับตลอด ในวันสุดท้ายของแม่ เวลาพักดิฉันเดินเข้ากอดแม่และจูบแก้มแม่ แม่หายใจแผ่วลง ไข้แ่นแม่กำลังจะจากลูกไป ดิฉันโทรศัพท์ตามน้องสาว ดิฉันเออพระจ้บแม่ทำให้พร้อมกล่าวสัมาอะระหังฯ ให้แม่ฟัง น้องสาวเข้าห้องมาพอดิเดินมากอดแม่ กล่าวสัมาอะระหังฯ ร่วมกัน เราสองคนพ่อกอดแม่พร้อมภาวนาสัมาอะระหังฯ ไปสักพัก แม่ก็สิ้นลมในอ้อมกอดของดิฉันและน้องสาวอย่างสงบ

ท่ามกลางความสูญเสียมีสิ่งดีๆ ที่เราจดจำตลอดไป มีหมอและพยาบาลของแม่ซึ่งเปรียบประดุจนางฟ้าที่สร้างรอยยิ้ม แม้ว่าแม่จะทุกข์ทรมานและทุกครั้งที่เราพูดถึงพยาบาลเราจะนึกถึงนางฟ้าของแม่และรอยยิ้มครั้งสุดท้ายที่แม่มอบให้กับอาจารย์หมอของแม่ ผู้ที่ทำให้แม่ของเรามีความอบอุ่นใจ ไว้วางใจ และรู้สึกปลอดภัย เสมอตลอดเวลาที่รักษาอยู่ที่รามาธิบดี แม้จะอยู่ในช่วงสุดท้ายของชีวิตก็ตาม ดิฉันปรารถนาให้รามาธิบดีของดิฉันมีคนดี ๆ เจกเช่นนางฟ้าของแม่ และอาจารย์หมอของแม่ ที่สามารถสร้างรอยยิ้มให้เกิดขึ้นกับคนไข้ทุกคนของรามาธิบดี และปรารถนาให้เจ้าหน้าที่ทุกคนดำรงความดีเช่นนี้ตลอดไป ตลอดจนปรารถนาให้พยาบาลรุ่นพี่เปิดโอกาสและฝึกฝนให้พยาบาลรุ่นน้องให้น้องเติบโตเป็นนางฟ้าของคนไข้เช่นเดียวกับนางฟ้าของแม่